

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 61/14

Luxemburg, 10 aprilie 2014

Hotărârea în cauza C-190/12
Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company/Dyrektor Izby
Skarbowej w Bydgoszczy

Un stat membru nu poate exclude de la o scutire fiscală dividende plătite de societăți stabilite pe teritoriul național unui fond de investiții situat într-un stat terț dacă între aceste două state există o obligație de asistență administrativă reciprocă

Cu toate acestea, este de competența instanței naționale să examineze dacă mecanismul convențional de schimb de informații permite autorităților fiscale să verifice informațiile furnizate de fondul de investiții

În Polonia, Legea privind impozitul pe profit¹ prevede în special că fondurile de investiții sunt scutite de impozit. Însă, pentru a putea beneficia de scutire, aceste fonduri trebuie să aibă sediul pe teritoriul polonez.

Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, un fond de investiții american a cărui activitate constă în special în dobândirea de participații în societăți poloneze, a solicitat în 2010 autorităților fiscale poloneze rambursarea unui excedent de impozit forfetar pe profit plătit pentru anii 2005 și 2006. Acest impozit a grevat în cotă de 15 % dividendele distribuite fondului de societăți stabilite în Polonia.

Întrucât cererea a fost respinsă, fondul a formulat o acțiune în fața Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy (Tribunalul Administrativ al Voievodatului Bydgoszcz, Polonia). Acesta din urmă s-a adresat Curții de Justiție pentru a afla mai ales dacă dreptul Uniunii se opune unei legislații fiscale naționale în temeiul căreia dividendele distribuite de societăți stabilite în statul membru în cauză unui fond de investiții situat într-un stat terț nu pot beneficia de scutirea fiscală.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea apreciază în primul rând că libera circulație a capitalurilor este aplicabilă într-o situație în care, în temeiul legislației fiscale naționale, dividendele plătite de societăți stabilite într-un stat membru unui fond de investiții stabilit într-un stat terț nu fac obiectul unei scutiri fiscale, în timp ce fondurile de investiții stabilite în acest stat membru beneficiază de o astfel de scutire. Apoi, Curtea observă că o diferență de tratament fiscal al dividendelor între fondurile de investiții rezidente și fondurile de investiții nerezidente poate descuraja, pe de o parte, fondurile de investiții stabilite într-un stat terț să dobândească participații în societăți stabilite în Polonia și, pe de altă parte, investitorii rezidenți în acest stat membru să dobândească participații în cadrul fondurilor de investiții nerezidente.

Curtea precizează în această privință că dispoziția tratatului² în temeiul căreia statele membre pot stabili o distincție între contribuabilii care nu se află în aceeași situație în ceea ce privește reședința lor sau locul de investiție a capitalurilor lor constituie o derogare de la principiul fundamental al liberei circulații a capitalurilor și trebuie astfel să facă obiectul unei interpretări stricte. Aceasta subliniază că, pentru ca o reglementare fiscală națională să poată fi considerată compatibilă cu dispozițiile tratatului privind libera circulație a capitalurilor, trebuie ca diferența de tratament să privească situații care nu sunt comparabile în mod obiectiv sau să fie justificată de un motiv imperativ de interes general.

¹ În versiunea aplicabilă la momentul faptelor, și anume în cursul anilor 2005 și 2006.

² Articolul 65 TFUE.

Curtea apreciază că, în ceea ce privește o legislație fiscală care reține drept criteriu principal de distincție locul de reședință al fondurilor de investiții și care, prin aceasta, determină dacă este sau nu este percepută reținerea la sursă pentru dividendele distribuite de societăți poloneze, **fondurile de investiții nerezidente se află într-o situație comparabilă în mod obiectiv cu cea a fondurilor cu sediul pe teritoriul polonez.**

În ceea ce privește necesitatea de a garanta eficacitatea controalelor fiscale, Curtea consideră că o astfel de justificare a unei restricții nu este admisibilă decât dacă reglementarea unui stat membru prevede ca beneficiul unui avantaj fiscal să depindă de îndeplinirea unor condiții a căror respectare nu poate fi verificată decât prin obținerea de informații din partea autorităților competente ale unui stat terț și că, în lipsa unei obligații convenționale a acestui stat terț de a furniza informații, se dovedește imposibilă obținerea informațiilor respective de la acesta din urmă. Or, Curtea constată că, în speță, există un cadru de reglementare³ privind asistența administrativă reciprocă stabilit între Polonia și Statele Unite ale Americii care permite schimbul de informații necesare în vederea aplicării legislației fiscale. Revine însă instanței naționale sarcina să examineze dacă aceste obligații convenționale sunt efectiv de natură să permită autorităților fiscale poloneze să verifice, dacă este cazul, informațiile furnizate de fondurile de investiții stabilite pe teritoriul Statelor Unite ale Americii pentru a stabili dacă acestea funcționează într-un cadru de reglementare echivalent cu cel al Uniunii.

În ceea ce privește necesitatea de a menține coerența sistemului fiscal, Curtea precizează că, pentru ca un argument întemeiat pe o asemenea justificare să poată fi admis, trebuie să se stabilească existența unei legături directe între avantajul fiscal respectiv și compensarea acestui avantaj cu o prelevare fiscală determinată, caracterul direct al acestei legături trebuind să fie apreciat în funcție de obiectivul reglementării în cauză. Or, în lipsa unei astfel de legături directe, legislația națională poloneză nu poate fi justificată de necesitatea de a menține coerența sistemului fiscal.

În ceea ce privește necesitatea de a menține repartizarea competențelor de impozitare și garantarea veniturilor fiscale, Curtea subliniază că, întrucât un stat membru a ales să nu impoziteze fondurile de investiții rezidente care beneficiază de dividende de origine națională, necesitatea de a asigura o repartizare echilibrată a competenței de impozitare între statele membre nu poate fi invocată pentru a justifica impozitarea fondurilor de investiții nerezidente beneficiare ale unor astfel de venituri. De altfel, lipsa reciprocității în cadrul relațiilor dintre statele membre și statele terțe nu poate justifica o restricție privind circulația capitalurilor între astfel de state. De asemenea, reducerea veniturilor fiscale nu poate fi considerată un motiv imperativ de interes general de natură să justifice o astfel de restricție.

În sfârșit, **Curtea respinge cererea guvernului polonez de a limita efectele hotărârii sale în timp.** Ea amintește în această privință că implicațiile financiare care ar putea rezulta pentru un stat membru dintr-o hotărâre preliminară nu justifică, prin ele însele, limitarea efectelor unei hotărâri în timp.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

³ Este vorba în special despre Convenția din 1974 încheiată între guvernul Republicii Polonia și guvernul Statelor Unite ale Americii în vederea evitării dublei impuneri și prevenirii evaziunii fiscale, precum și despre Convenția din 1988 elaborată de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) și de Consiliul Europei privind asistența administrativă reciprocă în materie fiscală.